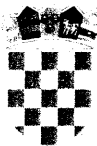

RATNI ZLOČIN

REPUBLIKA HRVATSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B

Broj: I Kž 422/13-4

U IME REPUBLIKE HRVATSKE P R E S U D A

Vrhovni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca Vrhovnog suda Senke Klarić-Baranović kao predsjednice vijeća te mr. sc. Marijana Svedrovića, mr. sc. Branka Brkića, Damira Kosa i Lidija Grubić Radaković kao članova vijeća, uz sudjelovanje više sudske savjetnice Snježane Mrkoci kao zapisničara, u kaznenom predmetu protiv opt. Radojka Radmilovića, zbog kaznenog djela iz čl. 120. st. 1. Osnovnog krivičnog zakona Republike Hrvatske, odlučujući o žalbi optuženika podnesenoj protiv presude Županijskog suda u Osijeku od 20. ožujka 2013. broj K-Rz-27/12, u sjednici održanoj dana 4. rujna 2013.,

presudio je:

Odbija se žalba opt. Radojka Radmilovića kao neosnovana te se potvrđuje prvostupanjska presuda.

Obrazloženje

Prvostupanjskom presudom Županijskog suda u Osijeku djelomično je stavljena izvan snage presuda Županijskog sud u Vukovaru broj K-28/02 od 10. prosinca 2004. u odnosu na opt. Radojka Radmilovića te je optuženik proglašen krivim za kazneno djelo iz čl. 120. st. 1. OKZRH i osuđen na kaznu zatvora u trajanju od 3 (tri) godine.

Temeljem čl. 63. KZ/97 opt. Radojku Radmiloviću u izrečenu kaznu zatvora uračunato je vrijeme provedeno u ekstradicijskom pritvoru od 2. prosinca 2011. do 27. travnja 2012., vrijeme provedeno na izdržavanju kazne zatvora u vremenu od 27. travnja 2012. do 23. listopada 2012., te u istražnom zatvoru u od 23. listopada 2012. pa nadalje.

Temeljem čl. 148. st. 5. ZKP/08 opt. Radojko Radmilović oslobođen je plaćanja troškova kaznenog postupka u cijelosti.

Protiv te presude žali se opt. Radojko Radmilović putem svog branitelja Radoslava Arambašića, odvjetnika iz Osijeka zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, bitne povrede odredaba kaznenog postupka, povrede kaznenog zakona i odluke o kazni s

prijedlogom da se pobijana presuda preinači i optuženika oslobodi od optužbe, odnosno da se ukine i predmet vrati prvostupanjskom sudu na ponovno suđenje.

Odgovor na žalbu nije podnesen.

U smislu odredbe čl. 474. st. 1. ZKP/08 spis je dostavljen Državnom odvjetniku Republike Hrvatske na dužno razgledavanje.

Žalba nije osnovana.

Žalitelj u svojoj žalbi ističe žalbeni osnov bitne povrede odredaba kaznenog postupka, time da iz sadržaja žalbe proizlazi da smatra da je počinjena bitna povreda odredaba kaznenog postupka iz čl. 468. st. 3. ZKP/08, jer je povrijeđeno pravo obrane obzirom da optuženik nije imao mogućnost prikupiti dokaze kojima bi dokazao svoju nevinost.

Suprotno ovim navodima podnesene žalbe optuženika, Vrhovni sud Republike Hrvatske kao drugostupanjski smatra da optuženiku nije povrijeđeno pravo obrane na koje se poziva, obzirom da je kroz cijelo vrijeme trajanja kaznenog postupka, nakon dopuštene obnove 20. rujna 2012. i određivanja istražnog zatvora 23. listopada 2012. imao branitelja po službenoj dužnosti sa kojim je mogao dogovarati strategiju svoje obrane, a iz zapisnika o pripremnom ročištu od 26. veljače 2013. proizlazi da obrana optuženika nije imala dokaznih prijedloga već je izjavila da se ne protivi dokaznim prijedlozima optužbe, da bi nakon toga na raspravi od 19. ožujka 2013., prije ispitivanja optuženika, obrana ponovno izjavila, da ne stavlja daljnje dokazne prijedloge.

Nadalje, a vezano za žalbeni osnov pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja, ovaj sud smatra da je prvostupanjski sud na temelju pravilno i potpuno utvrđenog činjeničnog stanja izveo pravilan zaključak o kaznenoj odgovornosti opt. Radojka Radmilovića za kazneno djelo iz čl. 120. st. 1. OKZRH za koje je osuđen, te o istom dao valjane razloge koje u cijelosti prihvaća i ovaj sud.

Naime, sud je na temelju iskaza ispitanih svjedoka Josipa Zovka, Domagoja Tomašića, Tomislava Rumbergera, Lukrecije Rumberger, Josipa Bohničke, Ane Kolak, Katicice Majačić (neposredno ispitanih na raspravi), a zatim iskaza svjedoka Andrije Kovačića, Franje Suknovića, Ivice Mandića (čiji su iskazi uz suglasan prijedlog stranaka na raspravi pročitani), te iskaza svjedoka Ivana Adameca i Marije Adamec (čiji su iskazi uz suglasan prijedlog pročitani jer su isti u međuvremenu umrli), na nedvojben način utvrdio da je opt. Radojko Radmilović, u vremenskom periodu od 1992. do svibnja 1995. kao pripadnik četničke omladinske organizacije, naoružan dugim oružjem sudjelovao u zastrašivanju i teroru, nečovječnom postupanju, pljačkanju i raseljavanju stanovništva iz sela Bapska pa je tako osobno istjerao iz kuće Andriju Kovačića, zaprijetio Mariji Adamec da mora iseliti kako ne bi bila pretučena te joj otuđio zamrzivač, nasilno ušao u kuću Marinka Kovačića, a zatim zajedno sa drugim osobama u svibnju mjesecu 1995. god. sudjelovao u protjerivanju iz Bapske još 69 pripadnika hrvatske narodnosti, kako bi se u njihove kuće uselili pripadnici srpske nacionalnosti.

Svjedok Andrija Kovačić decidirano je u svom iskazu naveo da ga je upravo optuženik osobno istjerao iz njegove kuće i doveo neke „četnike“ iz Slavonije, time da mu je rekao da je aktivist u štabu za raseljavanje te da moraju napustiti kuće i ništa ne smiju nositi sa sobom.

Svjedok Marija Adamec također je decidirano navela da je optuženik osobno došao u njezinu kuću i prijetio joj da se mora iseliti jer će biti pretučena, time da joj je otuđio zamrzivač, što je sve potvrdio njezin suprug Ivan Adamec kojem je ona ispričala što se dogodilo, pa su se uplašili i oboje odmah otišli za Šid.

Svjedoci Andrija Kovačić i Marija Adamec suglasno su naveli da je optuženik odmah po dolasku u Bapsku 1992. god. ušao u kuću Marinka Kovačića koji se nalazio u Njemačkoj i nije tijekom rata dolazio u Bapsku.

Svjedoci Lukrecija Rumberger, Ana Kolak i Katica Majačić decidirano su navele a ih je upravo optuženik istjerao iz njihovih kuća i nije im dao da ponesu sa sobom nikakve stvari, dok je svjedok Ivica Mandić naveo da je bio napravljen spisak ljudi za protjerivanje koji su zatim u turama odvoženi autobusima, time da je poimence naveo svih 69 osoba koji su protjerani u svibnju mjesecu 1995. iz Bapske, a svjedok Franjo Suknović izjavio je da je optuženik bio u Bapskoj od 1992. do 1995. te je pisao po kućama Hrvata da su „ustaše“, lupao po vratima i prijetio ubojstvima i iseljavanjem, a u to vrijeme je još bio „balavac“.

Slijedom navedenog, i ovaj sud smatra da je pravilno prvostupanjski sud ocijenio obranu optuženika u kojoj poriče da bi poduzimao inkriminirane radnje, kao neuvjerljivu i očigledno uperenu na izbjegavanje kaznene odgovornosti, jer se evidentno u radnjama optuženika stječu sva bitna obilježja kaznenog djela iz čl. 120. st. 1. OKZRH za koje je osuđen.

Vezano za žalbeni osnov zbog odluke o kazni, a suprotno navodima podnesene žalbe, ovaj sud smatra da je izrečena kazna zatvora u cijelosti primjerena stupnju kaznene odgovornosti optuženika i težini počinjenog djela, te da je prvostupanjski sud pravilno cijenio sve okolnosti koje su od utjecaja na vrstu i mjeru kazne i optuženiku izrekao adekvatnu kaznu zatvora za koju se opravdano može uzeti da će polučiti svrhu kažnjavanja u smislu specijalne prevencije, te zadovoljiti društvenu potrebu za kažnjavanjem ovakvih kaznenih djela.

Vrhovni sud Republike Hrvatske ispitao je pobijanu presudu i sukladno odredbi čl. 476. st. 1. toč. 1. i 2. ZKP/08 te nije našao da bi u pobijanoj presudi bile počinjene bitne povrede odredaba kaznenog postupka na koje pazi po službenoj dužnosti niti povrede kaznenog zakona na štetu optuženika.

Pri tome je ovaj sud vodeći računa o odredbi čl. 476. st. 1. toč. 2. ZKP/08, je li na štetu optuženika povrijeđen kazneni zakon, ispitao i postoji li pravni kontinuitet između kaznenog djela ratnog zločina protiv civilnog stanovništva iz čl. 120. st. 1. OKZRH i kaznenog djela ratnog zločina iz čl. 91. st. 1. i 2. KZ ("Narodne novine", broj 125/11 i 144/12 - u daljnjem tekstu: KZ/11), koji je stupio na snagu 1. siječnja 2013., te je utvrdio da pravni kontinuitet postoji sa kaznenim djelom iz čl. 91. st. 1. toč. 4. KZ/11, međutim, razmatrajući pri tom obvezu primjene blažeg zakona u skladu s odredbom čl. 3. st. 3. KZ/11, utvrđeno je da je čl. 120. st. 1. OKZRH blaži za počinitelja iz razloga jer je za to kazneno djelo zapriječena kazna zatvora najmanje 5 (pet) godina ili zatvor od 20 (dvadeset) godina, dok je za kazneno djelo iz

čl. 91. st. 1. toč. 4. KZ/11 zapriječena kazna zatvora od najmanje 5 (pet) godina ili kazna dugotrajnog zatvora (od 21 do 40 godina).

Slijedom svega iznesenog, a kako se navodima podnesene žalbe prednja utvrđenja ne dovode s uspjehom u sumnju, trebalo je na temelju čl. 482. ZKP/08 odlučiti kao u izreci ove presude.

U Zagrebu, 4. rujna 2013.

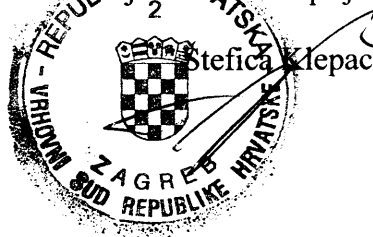
Zapisničar:
Snježana Mrkoci, v.r.

Predsjednica vijeća:
Senka Klarić-Baranović, v.r.

ZA TOČNOST OTPRAVKA

Ovlašteni službenik:

Voditelj Pisanice za prijem i otpremu

Istovjetnost ovog preslika sa izvornikom ovjerava

ŽUPANIJSKI SUD U OSIJEKU

dana 15. listopada 2013. godine

IVAN BEKER

IVAN BEKER